

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 556

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 28 mai 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		
150.	— Lege pentru ratificarea Deciziei (UE, EURATOM) 2020/2.053 a Consiliului din 14 decembrie 2020 privind sistemul de resurse proprii ale Uniunii Europene și de abrogare a Deciziei 2014/335/UE, Euratom, adoptată la Bruxelles	2
	Decizia (UE, Euratom) 2020/2.053 a Consiliului din 14 decembrie 2020 privind sistemul de resurse proprii ale Uniunii Europene și de abrogare a Deciziei 2014/335/UE, Euratom	2–9
662.	— Decret privind promulgarea Legii pentru ratificarea Deciziei (UE, EURATOM) 2020/2.053 a Consiliului din 14 decembrie 2020 privind sistemul de resurse proprii ale Uniunii Europene și de abrogare a Deciziei 2014/335/UE, Euratom, adoptată la Bruxelles	9
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 237 din 8 aprilie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. f), ale art. 139 alin. (3) teza finală și ale art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală	10–15

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru ratificarea Deciziei (UE, EURATOM) 2020/2.053
a Consiliului din 14 decembrie 2020 privind sistemul
de resurse proprii ale Uniunii Europene și de abrogare
a Deciziei 2014/335/UE, Euratom, adoptată la Bruxelles**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se ratifică Decizia (UE, EURATOM) 2020/2.053 a Consiliului din 14 decembrie 2020 privind sistemul de resurse proprii ale Uniunii Europene și de abrogare a Deciziei 2014/335/UE, Euratom, adoptată la Bruxelles și publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 424 din 15 decembrie 2020.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, în ședința din 26 mai 2021, cu respectarea prevederilor art. 148 alin. (1) și (3) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

LUDOVIC ORBAN

PREȘEDINTELE SENATULUI

ANCA DANA DRAGU

București, 28 mai 2021.

Nr. 150.

**DECIZIA (UE, EURATOM) 2020/2.053 A CONSILIULUI
din 14 decembrie 2020****privind sistemul de resurse proprii ale Uniunii Europene
și de abrogare a Deciziei 2014/335/UE, Euratom**

Consiliul Uniunii Europene,
având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 311 al treilea paragraf,
având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice, în special articolul 106a,
având în vedere propunerea Comisiei Europene,
după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,
având în vedere avizul Parlamentului European⁽¹⁾,
hotărând în conformitate cu o procedură legislativă specială,
întrucât:

(1) Sistemul de resurse proprii ale Uniunii trebuie să asigure resurse adecvate pentru dezvoltarea armonioasă a politicilor Uniunii și să se supună unei discipline bugetare stricte. Evoluția sistemului de resurse proprii poate și ar trebui, de asemenea, să contribuie, în cea mai mare măsură posibilă, la dezvoltarea politicilor Uniunii.

(2) Tratatul de la Lisabona a introdus modificări ale dispozițiilor referitoare la sistemul de resurse proprii ale Uniunii care permit eliminarea unei categorii de resurse proprii existente și crearea unei noi categorii.

(3) În cadrul reuniunii din 7 și 8 februarie 2013, Consiliul European a solicitat Consiliului să își continue activitatea pe marginea propunerii Comisiei privind o nouă resursă proprie bazată pe taxa pe valoare adăugată (TVA), cu obiectivul de a asigura o cât mai mare simplitate și transparență a acesteia, de a consolida legătura cu politica Uniunii în materie de TVA și cu încasările reale de TVA, precum și de a asigura tratamentul egal al contribuabililor în toate statele membre.

(4) În iunie 2017, Comisia a adoptat un document de reflecție privind viitorul finanțelor UE. În cadrul acestuia, Comisia a propus o serie de opțiuni care corelează într-un mod mai vizibil resursele proprii cu politicile Uniunii, în special cu piața unică și cu creșterea durabilă. Conform documentului menționat, la introducerea unor noi resurse proprii ar trebui acordată atenție transparenței, simplității, stabilității și coerenței acestora cu obiectivele de politică ale Uniunii, impactului lor asupra competitivității și asupra creșterii durabile, precum și repartizării lor echitabile între statele membre.

⁽¹⁾ Avizul din 16 septembrie 2020 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

(5) Actualul sistem de stabilire a resursei proprii bazate pe TVA a fost criticat în repetate rânduri de Curtea de Conturi, de Parlamentul European și de statele membre pentru complexitatea sa excesivă. Prin urmare, Consiliul European din 17—21 iulie 2020 a concluzionat că este oportun să se simplifice calcularea acestei resurse proprii.

(6) Pentru o mai bună aliniere a instrumentelor de finanțare ale Uniunii la prioritățile sale de politică, pentru a reflecta mai bine rolul bugetului general al Uniunii (denumit în continuare „bugetul Uniunii”) în funcționarea pieței unice, pentru a sprijini mai bine obiectivele politicilor Uniunii și pentru a reduce contribuțiile statelor membre bazate pe venitul național brut (VNB) la bugetul anual al Uniunii, Consiliul European din 17—21 iulie 2020 a concluzionat că Uniunea va acționa în următorii ani în direcția reformării sistemului de resurse proprii și va introduce noi resurse proprii.

(7) Ca un prim pas, ar trebui introdusă o nouă categorie de resurse proprii bazată pe o contribuție națională calculată pe baza deșeurilor de ambalaje din plastic nereciclate. În conformitate cu strategia europeană pentru materialele plastice, bugetul Uniunii poate contribui la reducerea poluării cauzate de deșeurile de ambalaje din plastic. O resursă proprie bazată pe contribuții naționale care sunt proporționale cu greutatea deșeurilor de ambalaje din plastic nereciclate din fiecare stat membru va constitui un stimulent pentru reducerea consumului de ambalaje din plastic de unică folosință, va încuraja reciclarea și va stimula economia circulară. În același timp, statele membre vor fi libere să ia măsurile cele mai adecvate pentru realizarea obiectivelor respective, în conformitate cu principiul subsidiarității. Pentru a evita un impact regresiv excesiv asupra contribuțiilor naționale, ar trebui să se aplice un mecanism de ajustare cu o reducere anuală forfetară asupra contribuțiilor statelor membre cu un VNB pe cap de locuitor în 2017 sub media UE. Reducerea ar trebui să corespundă unei valori de 3,8 kilograme înmulțite cu populația din 2017 a statelor membre în cauză.

(8) Consiliul European din 17—21 iulie 2020 a menționat că, drept bază pentru resursele proprii suplimentare, Comisia va prezenta în primul semestru al anului 2021 propuneri privind un mecanism de ajustare la frontieră a emisiilor de dioxid de carbon și o taxă digitală, în vederea introducerii acestora cel târziu la 1 ianuarie 2023. Consiliul European a invitat Comisia să prezinte o propunere revizuită privind sistemul UE de comercializare a certificatelor de emisii, extinzându-l eventual la sectorul aviației și la cel maritim. Consiliul European a concluzionat că Uniunea, în cursul cadrului financiar multianual pentru perioada 2021—2027 („CFM 2021—2027”), va acționa în direcția introducerii altor resurse proprii, care pot include o taxă pe tranzacțiile financiare.

(9) Consiliul European din 17—21 iulie 2020 a concluzionat că regimul pentru resursele proprii ar trebui să se bazeze pe obiectivele generale de simplitate, transparență și echitate, precum și pe principiul repartizării echitabile a sarcinii. Acesta a concluzionat, de asemenea, că Danemarca, Țările de Jos, Austria și Suedia, precum și, în contextul sprijinului pentru redresare și reziliență, Germania urmează să beneficieze de corecții forfetare la contribuțiile lor anuale bazate pe VNB pentru perioada 2021—2027.

(10) Statele membre ar trebui să rețină 25% din cuantumurile resurselor proprii tradiționale colectate de ele, sub formă de costuri de colectare.

(11) Integrarea Fondului European de Dezvoltare în bugetul Uniunii ar trebui să fie însoțită de o creștere a plafoanelor resurselor proprii stabilite prin prezenta decizie. Este necesar să se prevadă o marjă suficientă între plăți și plafonul resurselor proprii care să ofere certitudinea că Uniunea își poate îndeplini obligațiile financiare indiferent de împrejurări, chiar și în perioadele de criză economică.

(12) Ar trebui să se mențină o marjă suficientă în cadrul plafoanelor resurselor proprii, pentru ca Uniunea să își poată acoperi toate obligațiile financiare și datorile contingente scadente în orice an dat. Cuantumul total al resurselor proprii alocate Uniunii pentru a acoperi creditele anuale de plată ar trebui să nu depășească 1,40% din totalul VNB-urilor tuturor statelor membre. Cuantumul total anual al creditelor de angajament înregistrate în bugetul Uniunii ar trebui să nu depășească 1,46% din totalul VNB-urilor tuturor statelor membre.

(13) Pentru a menține neschimbat cuantumul resurselor financiare puse la dispoziția Uniunii, este necesară ajustarea plafonului resurselor proprii pentru credite pentru plăți și pentru credite de angajament, exprimate ca procent din VNB, în cazul modificării Regulamentului (UE) nr. 549/2013 al Parlamentului European și al Consiliului⁽²⁾, ceea ce determină modificări semnificative ale nivelului VNB.

(14) Impactul economic al crizei provocate de COVID-19 subliniază importanța asigurării faptului că Uniunea dispune de o capacitate financiară suficientă în eventualitatea unor șocuri economice. Uniunea trebuie să se asigure că dispune de mijloacele necesare pentru a-și atinge obiectivele. Sunt necesare resurse financiare de o amploare excepțională pentru abordarea consecințelor crizei provocate de COVID-19, fără a pune o presiune și mai mare asupra finanțelor statelor membre într-un moment în care bugetele lor sunt deja supuse unei presiuni enorme pentru finanțarea măsurilor economice și sociale luate la nivel național în contextul crizei. Prin urmare, ar trebui să se producă un răspuns excepțional la nivelul Uniunii. Din acest motiv, este oportun să fie împuternicită Comisia ca în mod excepțional să împrumute temporar în numele Uniunii de pe piețele de capital o sumă de până la 750.000 de milioane EUR, în prețuri 2018. Un cuantum de maximum 360.000 de milioane EUR, în prețuri 2018, din fondurile împrumutate ar fi utilizat pentru acordarea de împrumuturi și un cuantum de maximum 390.000 de milioane EUR, în prețuri 2018, din fondurile împrumutate ar fi utilizat pentru cheltuieli, ambele cu scopul exclusiv de a aborda consecințele crizei provocate de COVID-19.

(15) Acest răspuns excepțional ar trebui să abordeze consecințele crizei provocate de COVID-19 și evitarea reapariției acesteia. Prin urmare, sprijinul ar trebui să fie limitat în timp și majoritatea finanțării ar trebui furnizată în perioada imediat următoare crizei, ceea ce înseamnă că angajamentele juridice ale unui program finanțat din aceste resurse suplimentare ar trebui să fie asumate până la 31 decembrie 2023. Aprobarea plăților în cadrul Mecanismului de redresare și reziliență va fi condiționată de îndeplinirea satisfăcătoare a obiectivelor de etapă și a țintelor relevante stabilite în planul de redresare și reziliență, care va fi evaluată în conformitate cu procedura relevantă prevăzută în regulamentul de instituire a Mecanismului de redresare și reziliență, care reflectă concluziile Consiliului European din 17—21 iulie 2020.

⁽²⁾ Regulamentul (UE) nr. 549/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 mai 2013 privind Sistemul european de conturi naționale și regionale din Uniunea Europeană (JO L 174, 26.6.2013, p. 1).

(16) Pentru a se suporta obligațiile care decurg din împrumutul preconizat de fonduri, este necesară o majorare extraordinară și temporară a plafoanelor resurselor proprii. Prin urmare, în scopul exclusiv de a acoperi toate datoriile Uniunii care rezultă din împrumuturile sale pentru a face față consecințelor crizei provocate de COVID-19, suma aferentă plafonului pentru creditele de plată și plafonului pentru creditele de angajament ar trebui să fie majorate fiecare cu câte 0,6 puncte procentuale. Împuternicirea Comisiei de a împrumuta fonduri de pe piețele de capital, în numele Uniunii, exclusiv în scopul finanțării măsurilor de abordare a consecințelor crizei provocate de COVID-19, este strâns legată de majorarea plafoanelor resurselor proprii prevăzute în prezenta decizie și, în ultimă instanță, de funcționarea sistemului de resurse proprii ale Uniunii. În consecință, această împuternicire ar trebui inclusă în prezenta decizie. Având în vedere caracterul fără precedent al acestei operațiuni și cuantumul excepțional al fondurilor ce urmează a fi împrumutate, este necesar să existe certitudine în ceea ce privește volumul global al datoriei Uniunii și caracteristicile esențiale ale rambursării acesteia și să se pună în aplicare o strategie de împrumut diversificată.

(17) Majorarea plafoanelor resurselor proprii este necesară deoarece, în caz contrar, plafoanele nu ar fi suficiente pentru a asigura disponibilitatea resurselor adecvate de care are nevoie Uniunea pentru a-și îndeplini obligațiile care decurg din împuternicirea excepțională și temporară de a împrumuta fonduri. Necesitatea recurgerii la această alocare suplimentară va fi, de asemenea, numai temporară, întrucât obligațiile financiare și datoriile contingente relevante vor scădea pe măsură ce fondurile împrumutate vor fi rambursate și împrumuturile vor ajunge la scadență. Prin urmare, majorarea ar trebui să expire atunci când vor fi rambursate toate fondurile împrumutate și când se vor stinge toate datoriile contingente aferente împrumuturilor acordate pe baza acestor fonduri, ceea ce ar trebui să aibă loc cel târziu la 31 decembrie 2058.

(18) Este necesar ca activitățile Uniunii pentru abordarea consecințelor crizei provocate de COVID-19 să fie semnificative și să se realizeze pe o perioadă relativ scurtă. Împrumutarea de fonduri trebuie să urmeze acest calendar. Prin urmare, noua activitate de împrumutare netă ar trebui să înceteze cel târziu la sfârșitul anului 2026. După 2026, operațiunile de împrumut ar trebui să se limiteze strict la operațiuni de refinanțare, pentru a asigura o administrare eficientă a datoriei. La realizarea operațiunilor printr-o strategie de finanțare diversificată, Comisia ar trebui să utilizeze în mod optim capacitatea piețelor de a absorbi împrumutul acestor fonduri semnificative cu scadențe diferite, inclusiv finanțare pe termen scurt în scopul gestionării numerarului, și să asigure condițiile cele mai avantajoase de rambursare. În plus, Comisia ar trebui să informeze în mod regulat și cuprinzător Parlamentul European și Consiliul cu privire la toate aspectele administrării datoriei sale. După ce sunt cunoscute graficele de plată pentru politicile care urmează să fie finanțate prin împrumut, Comisia va comunica Parlamentului European și Consiliului un calendar de emisiuni care conține datele preconizate ale emisiunii și volumele preconizate pentru anul următor, precum și un plan de stabilire a plăților preconizate ale principalului și ale dobânzilor. Comisia ar trebui să actualizeze periodic acest calendar.

(19) Rambursarea fondurilor împrumutate pentru a oferi sprijin nerambursabil, pentru a oferi sprijin rambursabil prin instrumente financiare sau provizioane pentru garanții bugetare, precum și plata dobânzii aferente datorate ar trebui finanțate din bugetul Uniunii. Fondurile împrumutate care sunt utilizate pentru acordarea de împrumuturi statelor membre ar trebui să fie rambursate utilizând sumele primite de la statele membre beneficiare. Este necesar să se aloce și să se pună la dispoziția Uniunii resursele necesare pentru ca aceasta să fie în măsură să își acopere, în orice an dat și în orice circumstanțe, toate obligațiile financiare și datoriile contingente care decurg din împuternicirea excepțională și temporară de a împrumuta fonduri, în conformitate cu articolul 310 alineatul (4) și cu articolul 323 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE).

(20) Cuantumul care nu sunt utilizate pentru plata dobânzilor, astfel cum fuseseră prevăzute, vor fi utilizate pentru rambursări anticipate înainte de sfârșitul CFM 2021—2027, cu un quantum minim, și pot fi majorate peste acest nivel, cu condiția să fi fost introduse noi resurse proprii după 2021, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 311 al treilea paragraf din TFUE. Toate datoriile care decurg din împuternicirea excepțională și temporară de a împrumuta fonduri ar trebui rambursate integral până la 31 decembrie 2058. Pentru a se asigura gestionarea bugetară eficientă a creditelor necesare pentru acoperirea rambursării fondurilor împrumutate, este oportun să se prevadă posibilitatea ca angajamentele bugetare subiacente să fie defalcate în tranșe anuale.

(21) Graficul rambursărilor ar trebui să respecte principiul bunei gestiuni financiare și să acopere volumul integral al fondurilor împrumutate prin împuternicirea Comisiei, în vederea obținerii unei reduceri constante și previzibile a datoriilor în cursul întregii perioade. În acest scop, sumele datorate de Uniune într-un an dat pentru rambursarea principalului ar trebui să nu depășească 7,5% din quantumul maxim de 390.000 de milioane EUR pentru cheltuieli.

(22) Având în vedere caracterul excepțional, temporar și limitat al împuternicirii Comisiei pentru a împrumuta fonduri pentru abordarea consecințelor crizei provocate de COVID-19, ar trebui să se clarifice faptul că Uniunea nu ar trebui să utilizeze, ca regulă generală, fondurile împrumutate de pe piețele de capital pentru finanțarea cheltuielilor operaționale.

(23) Pentru a se asigura că Uniunea este întotdeauna în măsură să își îndeplinească în timp util obligațiile juridice față de terți, prezenta decizie ar trebui să prevadă norme specifice de autorizare a Comisiei, în perioada majorării temporare a plafonului resurselor proprii, să solicite statelor membre să pună la dispoziție în mod provizoriu lichiditățile relevante, dacă creditele autorizate înregistrate în bugetul Uniunii nu sunt suficiente pentru a acoperi obligațiile care decurg din împrumut, legate de respectiva majorare temporară. Comisia ar trebui, ca ultimă soluție, să poată solicita lichidități numai în cazul în care nu poate genera lichiditățile necesare prin activarea altor măsuri de gestionare activă a numerarului, inclusiv, dacă este necesar, prin recurgerea la o finanțare pe termen scurt pe piețele de capital, pentru a asigura respectarea la timp a obligațiilor Uniunii față de creditori. Este necesar să se prevadă că aceste solicitări ar trebui anunțate de Comisie statelor membre cu suficient timp înainte și ar trebui să fie strict proporționale cu veniturile bugetare estimate ale fiecărui stat membru și, în orice caz, ar trebui să fie limitate la cota acestora din plafonul majorat temporar al resurselor proprii, și anume 0,6% din VNB-ul statelor membre. Cu toate acestea, dacă un stat membru nu onorează, integral sau parțial, o solicitare în timp util sau dacă acesta notifică Comisiei că nu va putea onora solicitarea, Comisia ar trebui totuși să fie autorizată, cu titlu provizoriu, să facă solicitări suplimentare către alte state membre, pe o bază proporțională. Este oportun să se prevadă o sumă maximă pe care Comisia o poate solicita anual unui stat membru. Se așteaptă din partea Comisiei prezentarea propunerilor necesare în scopul înregistrării cheltuielilor acoperite de valoarea lichidităților puse la dispoziție provizoriu de statele membre în bugetul Uniunii pentru a se asigura că respectivele resurse sunt luate în considerare cât mai devreme posibil în scopul creditării de resurse proprii în conturi de către statele membre, și anume în conformitate cu cadrul juridic aplicabil și astfel pe baza cheilor VNB respective și fără a se aduce atingere altor resurse proprii și altor venituri.

(24) În temeiul articolului 311 al patrulea paragraf din TFEU, se va adopta un regulament al Consiliului de stabilire a măsurilor de punere în aplicare a sistemului de resurse proprii ale Uniunii. Respectivul măsură ar trebui să includă dispoziții de natură generală și tehnică, care sunt aplicabile tuturor categoriilor de resurse proprii. Măsurile respective ar trebui să includă norme detaliate pentru calcularea și includerea în buget a soldului, precum și dispoziții și măsuri necesare pentru controlul și supravegherea colectării resurselor proprii.

(25) Prezenta decizie ar trebui să intre în vigoare numai după ce a fost aprobată de toate statele membre, în conformitate cu normele constituționale ale acestora, respectându-se astfel pe deplin suveranitatea națională. Consiliul European din 17—21 iulie 2020 a luat act de intenția statelor membre de a proceda la aprobarea prezentei decizii cât mai curând posibil.

(26) Din motive de coerență, de continuitate și de securitate juridică, este necesar să se prevadă dispoziții care să permită o tranziție armonioasă de la sistemul introdus prin Decizia 2014/335/UE, Euratom a Consiliului⁽³⁾ la sistemul prevăzut în prezenta decizie.

(27) Decizia 2014/335/UE, Euratom ar trebui abrogată.

(28) În sensul prezentei decizii, toate sumele monetare ar trebui să fie exprimate în euro.

(29) Având în vedere necesitatea de a permite de urgență împrumuturi în vederea finanțării măsurilor care abordează consecințele crizei provocate de COVID-19, prezenta decizie ar trebui să intre în vigoare în prima zi a primei luni care urmează primirii ultimei notificări privind finalizarea procedurilor de adoptare a prezentei decizii.

(30) Pentru a asigura tranziția la sistemul revizuit de resurse proprii și pentru ca prezenta decizie să coincidă cu exercițiul financiar, prezenta decizie ar trebui să se aplice de la 1 ianuarie 2021,

adoptă prezenta decizie.

ARTICOLUL 1

Obiect

Prezenta decizie stabilește normele privind alocarea resurselor proprii ale Uniunii pentru a asigura finanțarea bugetului anual al Uniunii.

ARTICOLUL 2

Categoriile de resurse proprii și metode specifice pentru calcularea acestora

(1) Constituie resurse proprii înregistrate în bugetul Uniunii veniturile provenite din:

(a) resursele proprii tradiționale care constau din taxe, prime, sume adiționale sau compensatorii, sume sau factori adiționali, taxe din Tariful vamal comun și alte taxe stabilite sau care urmează să fie stabilite de către instituțiile Uniunii în legătură cu comerțul cu țările terțe, taxe vamale pentru produsele care intră sub incidența Tratatului de instituire a Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului, expirat între timp, precum și contribuții și alte taxe prevăzute în cadrul organizării comune a piețelor în sectorul zahărului;

(b) aplicarea unei cote de apel uniforme de 0,30%, pentru toate statele membre, la valoarea totală a încasărilor din TVA colectate pentru toate produsele sau serviciile impozabile, împărțită la cota medie ponderată de TVA, calculată pentru anul calendaristic relevant, astfel cum se prevede în Regulamentul (CEE, Euratom) nr. 1.553/89 al Consiliului⁽⁴⁾. Pentru fiecare stat membru, baza de impozitare a TVA care urmează să fie luată în considerare în acest scop nu depășește 50% din VNB;

(c) aplicarea unei cote de apel uniforme greutății deșeurilor de ambalaje din plastic generate în fiecare stat membru și care nu sunt reciclate. Cota de apel uniformă este de 0,80 EUR pe

kilogram. Se aplică o reducere anuală forfetară pentru anumite state membre, astfel cum se menționează la alineatul (2) al treilea paragraf;

(d) aplicarea unei cote de apel uniforme, care urmează să fie stabilită în cadrul procedurii bugetare ținând seama de totalul tuturor celorlalte venituri, la suma VNB-ului din toate statele membre.

(2) În sensul alineatului (1) litera (c) din prezentul articol, „plastic” înseamnă un polimer, în înțelesul articolului 3 punctul 5 din Regulamentul (CE) nr. 1.907/2006 al Parlamentului European și al Consiliului⁽⁵⁾, la care este posibil să fi fost adăugați aditivi sau alte substanțe; „deșeuri de ambalaj” și „reciclare” au înțelesul atribuit respectivilor termeni la articolul 3 punctele 2 și 2c din Directiva 94/62/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁽⁶⁾ și astfel cum sunt utilizați în Decizia 2005/270/CE a Comisiei⁽⁷⁾.

Greutatea deșeurilor de ambalaje din plastic care nu sunt reciclate se calculează ca fiind diferența dintre greutatea deșeurilor de ambalaje din plastic generate într-un stat membru într-un anumit an și greutatea deșeurilor de ambalaje din plastic care sunt reciclate în anul respectiv, stabilită în temeiul Directivei 94/62/CE.

Următoarele state membre au dreptul la o reducere anuală forfetară, exprimată în prețuri curente, care urmează să fie aplicată contribuțiilor lor respective în temeiul alineatului (1) litera (c), în valoare de 22 de milioane EUR pentru Bulgaria, 32,1876 de milioane EUR pentru Cehia, 4 milioane EUR pentru Estonia, 33 de milioane EUR pentru Grecia, 142 de milioane EUR pentru Spania, 13 milioane EUR pentru Croația, 184,0480 de milioane EUR pentru Italia, 3 milioane EUR pentru Cipru, 6 milioane EUR pentru Letonia, 9 milioane EUR pentru Lituania, 30 de milioane EUR pentru Ungaria, 1,4159 de milioane EUR

⁽³⁾ Decizia 2014/335/UE, Euratom a Consiliului din 26 mai 2014 privind sistemul de resurse proprii ale Uniunii Europene (JO L 168, 7.6.2014, p. 105).

⁽⁴⁾ Regulamentul (CEE, Euratom) nr. 1.553/89 al Consiliului din 29 mai 1989 privind regimul unitar definitiv de colectare a resurselor proprii provenite din taxa pe valoarea adăugată (JO L 155, 7.6.1989, p. 9).

⁽⁵⁾ Regulamentul (CE) nr. 1.907/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2006 privind înregistrarea, evaluarea, autorizarea și restricționarea substanțelor chimice (REACH), de înființare a Agenției Europene pentru Produse Chimice, de modificare a Directivei 1999/45/CE și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 793/93 al Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 1.488/94 al Comisiei, precum și a Directivei 76/769/CEE a Consiliului și a Directivelor 91/155/CEE, 93/67/CEE, 93/105/CE și 2000/21/CE ale Comisiei (JO L 396, 30.12.2006, p. 1).

⁽⁶⁾ Directiva 94/62/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 decembrie 1994 privind ambalajele și deșeurile de ambalaje (JO L 365, 31.12.1994, p. 10).

⁽⁷⁾ Decizia 2005/270/CE a Comisiei din 22 martie 2005 de stabilire a tabelelor corespunzătoare sistemului de baze de date în conformitate cu Directiva 94/62/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind ambalajele și deșeurile de ambalaje (JO L 86, 5.4.2005, p. 6).

pentru Malta, 117 milioane EUR pentru Polonia, 31,3220 de milioane EUR pentru Portugalia, 60 de milioane EUR pentru România, 6,2797 de milioane EUR pentru Slovenia și 17 milioane EUR pentru Slovacia.

(3) În sensul alineatului (1) litera (d), cota de apel uniformă se aplică VNB-ului fiecărui stat membru.

VNB-ul menționat la alineatul (1) litera (d) înseamnă un VNB anual la prețurile pieței, astfel cum prevede Comisia în aplicarea Regulamentului (UE) nr. 549/2013.

(4) Pentru perioada 2021—2027, următoarele state membre beneficiază de o reducere brută a contribuțiilor lor anuale bazate pe VNB în temeiul alineatului (1) litera (d) în valoare de 565 de milioane EUR pentru Austria, 377 de milioane EUR pentru Danemarca, 3.671 de milioane EUR pentru Germania, 1.921 de milioane EUR pentru Țările de Jos și 1.069 de milioane EUR pentru Suedia. Sumele menționate se calculează în funcție de prețurile anului 2020 și se ajustează la prețuri curente prin aplicarea celui mai recent deflator al produsului intern brut pentru Uniune, exprimat în euro, astfel cum este furnizat de Comisie, care este disponibil la întocmirea proiectului de buget. Reducerile brute menționate sunt finanțate de toate statele membre.

(5) Dacă bugetul nu este încă adoptat la începutul exercițiului financiar, cotele de apel uniforme anterioare care se bazează pe VNB continuă să se aplice până la intrarea în vigoare a noilor cote.

ARTICOLUL 3

Plafonele resurselor proprii

(1) Cuantumul total al resurselor proprii alocate Uniunii pentru a acoperi creditele anuale de plată nu depășește 1,40% din suma VNB-urilor tuturor statelor membre.

(2) Valoarea anuală totală a creditelor de angajament înregistrată în bugetul Uniunii nu depășește 1,46% din totalul VNB-urilor tuturor statelor membre.

(3) Se menține un raport sistematic între creditele de angajament și creditele pentru plăți, pentru a garanta compatibilitatea dintre acestea și pentru a permite respectarea în anii următori a plafonului prevăzut la alineatul (1).

(4) În cazul în care modificările la Regulamentul (UE) nr. 549/2013 determină modificări semnificative ale nivelului VNB, Comisia recalculează plafonele stabilite la alineatele (1) și (2), astfel cum sunt majorate temporar în conformitate cu articolul 6, pe baza următoarei formule:

$$x\%(y\%) \times \frac{GNI_{t-2} + GNI_{t-1} + GNI_t \text{ ESA curent}}{GNI_{t-2} + GNI_{t-1} + GNI_t \text{ ESA modificat}}$$

unde:

— „x%” reprezintă plafonul resurselor proprii pentru creditele de plată;

— „y%” reprezintă plafonul resurselor proprii pentru creditele de angajament;

— „t” reprezintă ultimul an complet pentru care sunt disponibile datele definite în Regulamentul (UE) 2019/516 al Parlamentului European și al Consiliului⁽⁸⁾;

— „SEC” reprezintă Sistemul european de conturi naționale și regionale din Uniune.

⁽⁸⁾ Regulamentul (UE) 2019/516 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 martie 2019 privind armonizarea venitului național brut la prețurile pieței și de abrogare a Directivei 89/130/CEE, Euratom a Consiliului și a Regulamentului (CE, Euratom) nr. 1.287/2003 al Consiliului (Regulamentul VNB) (JO L 91, 29.3.2019, p. 19).

⁽⁹⁾ Regulamentul (UE, Euratom) 2018/1.046 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 iulie 2018 privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii, de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1.296/2013, (UE) nr. 1.301/2013, (UE) nr. 1.303/2013, (UE) nr. 1.304/2013, (UE) nr. 1.309/2013, (UE) nr. 1.316/2013, (UE) nr. 223/2014, (UE) nr. 283/2014 și a Deciziei nr. 541/2014/UE și de abrogare a Regulamentului (UE, Euratom) nr. 966/2012 (JO L 193, 30.7.2018, p. 1).

ARTICOLUL 4

Utilizarea fondurilor împrumutate de pe piețele de capital

Uniunea nu utilizează fondurile împrumutate de pe piețele de capital pentru finanțarea cheltuielilor operaționale.

ARTICOLUL 5

Mijloace suplimentare excepționale și temporare pentru abordarea crizei provocate de COVID-19

(1) Cu scopul unic de a aborda consecințele crizei provocate de COVID-19, prin Regulamentul Consiliului de instituire a unui instrument de redresare al Uniunii Europene și prin legislația sectorială menționată în respectivul regulament:

(a) Comisia este autorizată să împrumute fonduri de pe piețele de capital în numele Uniunii până la valoarea de 750.000 de milioane EUR, în prețuri 2018. Operațiunile de împrumut se efectuează în euro;

(b) până la valoarea de 360.000 de milioane EUR, în prețuri 2018, din fondurile împrumutate pot fi utilizate pentru oferirea de împrumuturi și, prin derogare de la articolul 4, până la valoarea de 390.000 de milioane EUR, în prețuri 2018, din fondurile împrumutate pot fi utilizate pentru cheltuieli.

Cuantumul menționat la primul paragraf litera (a) se ajustează pe baza unui deflator fix de 2% pe an. În fiecare an, Comisia comunică Parlamentului European și Consiliului cuantumul astfel ajustat.

Comisia gestionează împrumuturile menționate la primul paragraf litera (a), astfel încât să nu aibă loc împrumuturi nete noi după 2026.

(2) Rambursarea principalului fondurilor împrumutate utilizate pentru cheltuieli, astfel cum sunt menționate la alineatul (1) primul paragraf litera (b) din prezentul articol, și a dobânzii aferente datorate este suportată de la bugetul Uniunii. Angajamentele bugetare pot fi repartizate de-a lungul unei perioade de mai mulți ani în tranșe anuale, în conformitate cu articolul 112 alineatul (2) din Regulamentul (UE, Euratom) 2018/1.046 al Parlamentului European și al Consiliului⁽⁹⁾.

Graficul de rambursare a fondurilor menționate la alineatul (1) primul paragraf litera (a) din prezentul articol se stabilește, în conformitate cu principiul bunei gestiuni financiare, astfel încât să se asigure reducerea constantă și previzibilă a datoriei. Rambursările principalului fondurilor încep înainte de sfârșitul CFM pentru perioada 2021—2027, cu un cuantum minim, în măsura în care o permit cuantumul neutilizate pentru plata dobânzilor datorate în cadrul împrumutului menționat la alineatul (1) din prezentul articol, ținându-se seama în mod corespunzător de procedura prevăzută la articolul 314 din TFUE. Toate datoriile care decurg din împuternicirea excepțională și temporară a Comisiei de a împrumuta fonduri menționată la alineatul (1) din prezentul articol sunt rambursate integral cel târziu până la 31 decembrie 2058.

Sumele datorate de Uniune într-un an dat pentru rambursarea principalului fondurilor menționate la primul paragraf din prezentul alineat nu depășesc 7,5% din cuantumul maxim care urmează să fie utilizat pentru cheltuielile menționate la alineatul (1) primul paragraf litera (b).

(3) Comisia ia măsurile necesare pentru administrarea operațiunilor de împrumut. Comisia informează periodic și în mod cuprinzător Parlamentul European și Consiliul cu privire la toate aspectele strategiei sale de administrare a datoriei.

Comisia întocmește un calendar de emisiune care conține datele și volumele preconizate ale emisiunii pentru anul următor, precum și un plan de stabilire a plăților preconizate ale principalului și ale dobânzilor și comunică acest calendar Parlamentului European și Consiliului. Comisia actualizează periodic acest calendar.

ARTICOLUL 6

Majorarea extraordinară și temporară a plafoanelor resurselor proprii pentru alocarea resurselor necesare pentru abordarea consecințelor crizei provocate de COVID-19

Plafoanele prevăzute la articolul 3 alineatele (1) și (2) se majorează fiecare temporar cu câte 0,6 puncte procentuale, cu scopul unic de a acoperi toate datoriile Uniunii care rezultă din împrumuturile menționate la articolul 5 până când toate aceste datorii vor fi stinse și cel târziu până la 31 decembrie 2058.

Majorarea plafoanelor resurselor proprii nu se utilizează pentru a acoperi alte datorii ale Uniunii.

ARTICOLUL 7

Principiul universalității

Veniturile menționate la articolul 2 se folosesc fără distincție pentru a finanța toate cheltuielile înregistrate în bugetul anual al Uniunii.

ARTICOLUL 8

Reportarea excedentului

Orice excedent de venit al Uniunii față de totalul cheltuielilor efective de pe parcursul unui exercițiu financiar se reportează în exercițiul financiar următor.

ARTICOLUL 9

Colectarea resurselor proprii și punerea acestora la dispoziția Comisiei

(1) Resursele proprii menționate la articolul 2 alineatul (1) litera (a) sunt colectate de statele membre în conformitate cu dispozițiile de drept intern prevăzute în acte cu putere de lege sau acte administrative. Dacă este cazul, statele membre adaptează aceste dispoziții pentru a respecta cerințele impuse de normele Uniunii.

Comisia examinează dispozițiile relevante de drept intern pe care i le comunică statele membre, notifică tuturor statelor membre ajustările pe care le consideră necesare pentru a asigura conformitatea acestora cu normele Uniunii și raportează, dacă este necesar, Parlamentului European și Consiliului.

(2) Statele membre rețin 25% din sumele menționate la articolul 2 alineatul (1) litera (a), sub formă de costuri de colectare.

(3) Statele membre pun la dispoziția Comisiei resursele proprii prevăzute la articolul 2 alineatul (1) din prezenta decizie, în conformitate cu regulamentele adoptate în temeiul articolului 322 alineatul (2) din TFEU.

(4) Fără a aduce atingere articolului 14 alineatul (2) din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 609/2014 al Consiliului⁽¹⁰⁾, în cazul în care creditele autorizate înregistrate în bugetul Uniunii nu sunt suficiente pentru ca Uniunea să își respecte obligațiile care decurg din împrumuturile menționate la articolul 5 din prezenta decizie, iar Comisia nu poate genera lichiditățile necesare prin activarea altor măsuri prevăzute de mecanismele financiare care se aplică unor astfel de împrumuturi în timp util pentru a asigura respectarea obligațiilor Uniunii, inclusiv prin gestionarea activă a fluxurilor de numerar și, dacă este necesar, prin recurgerea la finanțare pe termen scurt pe piețele de capital,

în conformitate cu condițiile și limitele prevăzute la articolul 5 alineatul (1) primul paragraf litera (a) și la articolul 5 alineatul (2) din prezenta decizie, statele membre, ca soluție de ultimă instanță pentru Comisie, pun la dispoziția Comisiei resursele necesare în acest scop. În astfel de situații, alineatele (5)—(9) de la prezentul articol se aplică prin derogare de la articolul 14 alineatul (3) și de la articolul 14 alineatul (4) primul paragraf din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 609/2014.

(5) Sub rezerva articolului 14 alineatul (4) al doilea paragraf din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 609/2014 al Consiliului, Comisia poate solicita statelor membre să acopere, cu titlu provizoriu, diferența dintre totalul activelor și necesarul de lichidități în mod proporțional („pro rata”) cu venitul la buget estimat a fi obținut de la fiecare dintre ele. Comisia anunță aceste solicitări statelor membre cu suficient timp înainte. Comisia va stabili un dialog structurat cu oficiile naționale de administrare a datoriei și cu trezoreriile naționale în ceea ce privește calendarul său de emisiune și graficul său de rambursare.

În cazul în care un stat membru nu onorează, integral sau parțial, solicitarea în timp util sau în cazul în care informează Comisia că nu va putea onora solicitarea, Comisia, pentru a acoperi partea care corespunde statului membru în cauză, are provizoriu dreptul de a face solicitări suplimentare adresate celorlalte state membre. Aceste solicitări se efectuează în mod proporțional cu venitul la buget estimat al fiecăruia dintre celelalte state membre. Statul membru care nu a onorat o solicitare are în continuare obligația de a o onora.

(6) Valoarea anuală totală maximă a lichidităților care poate fi solicitată de la un stat membru în temeiul alineatului (5) se limitează, în toate circumstanțele, la ponderea relativă bazată pe VNB-ul său în majorarea extraordinară și temporară a plafonului resurselor proprii, astfel cum se menționează la articolul 6. În acest scop, ponderea relativă bazată pe VNB se calculează ca ponderea din VNB-ul total al Uniunii, astfel cum rezultă din coloana respectivă din partea de venituri a ultimului buget anual adoptat al Uniunii.

(7) Orice provizion de lichidități în temeiul alineatelor (5) și (6) se compensează fără întârziere, în conformitate cu cadrul juridic aplicabil pentru bugetul Uniunii.

(8) Cheltuielile acoperite de valoarea lichidităților puse la dispoziție provizoriu de către statele membre în conformitate cu alineatul (5) se înregistrează în bugetul Uniunii fără întârziere, pentru a se asigura luarea în considerare cât mai curând posibil a veniturilor aferente în scopul creditării de resurse proprii în conturi de către statele membre, în conformitate cu dispozițiile relevante din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 609/2014.

(9) Anual, aplicarea alineatului (5) nu conduce la solicitarea de lichidități peste plafoanele resurselor proprii menționate la articolul 3, astfel cum au fost majorate în conformitate cu articolul 6.

ARTICOLUL 10

Măsuri de punere în aplicare

Consiliul stabilește măsuri de punere în aplicare în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 311 al patrulea paragraf din TFUE privind următoarele elemente ale sistemului de resurse proprii ale Uniunii:

(a) procedura de calculare și de includere în buget a soldului bugetar anual, astfel cum se prevede la articolul 8;

(b) dispozițiile și procedurile necesare pentru controlul și supravegherea colectării resurselor proprii menționate la articolul 2 alineatul (1), precum și orice cerințe de raportare relevante.

⁽¹⁰⁾ Regulamentul (UE, Euratom) nr. 609/2014 al Consiliului din 26 mai 2014 privind metodele și procedura de punere la dispoziție a resurselor proprii tradiționale și a resurselor proprii bazate pe TVA și pe VNB și privind măsurile pentru a răspunde necesităților trezoreriei (JO L 168, 7.6.2014, p. 39).

ARTICOLUL 11

Dispoziții finale și tranzitorii

(1) Sub rezerva alineatului (2), Decizia 2014/335/UE, Euratom se abrogă. Orice trimeri la Decizia 70/243/CECO, CEE, Euratom a Consiliului ⁽¹¹⁾, la Decizia 85/257/CEE, Euratom a Consiliului ⁽¹²⁾, la Decizia 88/376/CEE, Euratom a Consiliului ⁽¹³⁾, la Decizia 94/728/CE, Euratom a Consiliului ⁽¹⁴⁾, la Decizia 2000/597/CE, Euratom a Consiliului ⁽¹⁵⁾, la Decizia 2007/436/CE, Euratom a Consiliului ⁽¹⁶⁾ sau la Decizia 2014/335/UE, Euratom se interpretează ca trimeri la prezenta decizie; trimerile la decizia abrogată se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa la prezenta decizie.

(2) Articolele 2, 4 și 5 din Decizia 94/728/CE, Euratom, articolele 2, 4 și 5 din Decizia 2000/597/CE, Euratom, articolele 2, 4 și 5 din Decizia 2007/436/CE, Euratom și articolele 2, 4 și 5 din Decizia 2014/335/UE, Euratom continuă să se aplice calculării și ajustării veniturilor care provin din aplicarea cotei de apel la baza de calcul a TVA-ului stabilită în mod unitar și limitată la un procent cuprins între 50% și 55% din PNB-ul sau VNB-ul fiecărui stat membru, în funcție de anul în cauză, calculării corecției dezechilibrelor bugetare acordate Regatului Unit pentru perioada 1995—2020, precum și calculării finanțării corecțiilor acordate Regatului Unit de celelalte state membre.

(3) Statele membre rețin în continuare, drept costuri de colectare, 10% din sumele menționate la articolul 2 alineatul (1) litera (a), care ar fi trebuit să fie puse la dispoziție de către statele membre înainte de 28 februarie 2001, în conformitate cu normele aplicabile ale Uniunii.

Adoptată la Bruxelles, 14 decembrie 2020.

Pentru Consiliu,
Președintele
M. Roth

(4) Statele membre rețin în continuare, drept costuri de colectare, 25% din sumele menționate la articolul 2 alineatul (1) litera (a), care ar fi trebuit să fie puse la dispoziție de către statele membre între 1 martie 2001 și 28 februarie 2014, în conformitate cu normele aplicabile ale Uniunii.

(5) Statele membre rețin în continuare, drept costuri de colectare, 20% din sumele menționate la articolul 2 alineatul (1) litera (a), care ar fi trebuit să fie puse la dispoziție de către statele membre între 1 martie 2014 și 28 februarie 2021, în conformitate cu normele aplicabile ale Uniunii.

(6) În sensul prezentei decizii, toate sumele monetare sunt exprimate în euro.

ARTICOLUL 12

Intrare în vigoare

Secretarul general al Consiliului notifică prezenta decizie statelor membre.

Statele membre notifică fără întârziere secretarului general al Consiliului finalizarea procedurilor de adoptare a prezentei decizii, în conformitate cu normele lor constituționale.

Prezenta decizie intră în vigoare în prima zi a primei luni care urmează primirii ultimei notificări menționate la al doilea paragraf.

Se aplică de la 1 ianuarie 2021.

ARTICOLUL 13

Destinatari

Prezenta decizie se adresează statelor membre.

⁽¹¹⁾ Decizia 70/243/CECO, CEE, Euratom a Consiliului din 21 aprilie 1970 privind înlocuirea contribuțiilor financiare ale statelor membre cu resursele proprii ale Comunităților (JO L 94, 28.4.1970, p. 19).

⁽¹²⁾ Decizia 85/257/CEE, Euratom a Consiliului din 7 mai 1985 privind sistemul de resurse proprii al Comunităților (JO L 128, 14.5.1985, p. 15).

⁽¹³⁾ Decizia 88/376/CEE, Euratom a Consiliului din 24 iunie 1988 privind sistemul de resurse proprii ale Comunităților (JO L 185, 15.7.1988, p. 24).

⁽¹⁴⁾ Decizia 94/728/CE, Euratom a Consiliului din 31 octombrie 1994 privind sistemul de resurse proprii ale Comunităților Europene (JO L 293, 12.11.1994, p. 9).

⁽¹⁵⁾ Decizia 2000/597/CE, Euratom a Consiliului din 29 septembrie 2000 privind sistemul de resurse proprii ale Comunităților Europene (JO L 253, 7.10.2000, p. 42).

⁽¹⁶⁾ Decizia 2007/436/CE, Euratom a Consiliului din 7 iunie 2007 privind sistemul de resurse proprii al Comunităților Europene (JO L 163, 23.6.2007, p. 17).

ANEXĂ

Tabel de corespondență

Decizia 2014/335/UE, Euratom	Prezenta decizie
Articolul 1	Articolul 1
Articolul 2 alineatul (1) litera (a)	Articolul 2 alineatul (1) litera (a)
Articolul 2 alineatul (1) litera (b)	Articolul 2 alineatul (1) litera (b)
—	Articolul 2 alineatul (1) litera (c)
Articolul 2 alineatul (1) litera (c)	Articolul 2 alineatul (1) litera (d)
Articolul 2 alineatul (2)	—
—	Articolul 2 alineatul (2)
Articolul 2 alineatul (3)	Articolul 9 alineatul (2)
Articolul 2 alineatul (4)	Articolul 2 alineatul (1) litera (b)
Articolul 2 alineatul (5)	Articolul 2 alineatul (3) primul paragraf și articolul 2 alineatul (4)
Articolul 2 alineatul (6)	Articolul 2 alineatul (5)
Articolul 2 alineatul (7)	Articolul 2 alineatul (3) al doilea paragraf și articolul 3 alineatul (4)

Decizia 2014/335/UE, Euratom	Prezenta decizie
Articolul 3 alineatul (1)	Articolul 3 alineatul (1)
Articolul 3 alineatul (2)	Articolul 3 alineatele (2) și (3)
Articolul 3 alineatul (3)	—
Articolul 3 alineatul (4)	Articolul 3 alineatul (4)
Articolul 4	—
—	Articolul 4
Articolul 5	—
—	Articolul 5
—	Articolul 6
Articolul 6	Articolul 7
Articolul 7	Articolul 8
Articolul 8 alineatul (1)	Articolul 9 alineatul (1)
Articolul 8 alineatul (2)	Articolul 9 alineatul (3)
—	Articolul 9 alineatele (4)—(9)
Articolul 9	Articolul 10
Articolul 10 alineatul (1)	Articolul 11 alineatul (1)
Articolul 10 alineatul (2)	Articolul 11 alineatul (2)
Articolul 10 alineatul (3)	Articolul 11 alineatul (3)
Articolul 10 alineatul (3) al doilea paragraf	Articolul 11 alineatul (4)
—	Articolul 11 alineatul (5)
Articolul 10 alineatul (4)	Articolul 11 alineatul (6)
Articolul 11	Articolul 12
Articolul 12	—
—	Articolul 13

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru ratificarea Deciziei
(UE, EURATOM) 2020/2.053 a Consiliului
din 14 decembrie 2020 privind sistemul de resurse proprii
ale Uniunii Europene și de abrogare a Deciziei 2014/335/UE,
Euratom, adoptată la Bruxelles**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru ratificarea Deciziei (UE, EURATOM) 2020/2.053 a Consiliului din 14 decembrie 2020 privind sistemul de resurse proprii ale Uniunii Europene și de abrogare a Deciziei 2014/335/UE, Euratom, adoptată la Bruxelles, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 28 mai 2021.
Nr. 662.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 237**

din 8 aprilie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. f), ale art. 139 alin. (3) teza finală și ale art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Irina Ioana Kuglay.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. f), ale art. 139 alin. (3) teza finală și ale art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Babiuc Constantin-Gavril în Dosarul nr. 1.262/33/2014 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori. Cauza formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.258D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită. Prim-magistratul-asistent referă că la dosarul cauzei a fost depusă o cerere de către partea Colibaba Petru Pavel prin care se solicită Curții să pronunțe o hotărâre dreaptă și reală.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Având cuvântul, doamna Irina Ioana Kuglay pune concluzii de respingere ca devenită inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 139 alin. (3) teza finală, cu referire la Decizia nr. 55 din 4 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 17 iunie 2020, prin care Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate având același obiect. Cât privește excepția de neconstituționalitate a art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală solicită respingerea ca inadmisibilă, întrucât nu are legătură cu cauza. În speță în care s-a ridicat excepția, autorul este nemulțumit de modul în care au fost administrate în cauză probele rezultând din supravegherea tehnică încuviințate în temeiul Legii siguranței naționale, prin urmare nu în cadrul altui dosar penal așa cum prevăd dispozițiile art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală, ci în baza Legii nr. 51/1991. În speță, la data la care s-a formulat critica era incident doar art. 139 alin. (3) teza finală, care a fost deja declarat neconstituțional, iar nu și art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală, care prevede o cu totul altă ipoteză, care nu este incidentă în cauză. De altfel, așa a constatat și instanța de cameră preliminară, că art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală nu e incident în cauză și nu l-a analizat când a examinat probele administrate în baza Legii nr. 51/1991. În același sens este și jurisprudența Curții Constituționale în materie, care statuează fără echivoc că sunt incompatibile cele două categorii de norme, și anume art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală și cele din Legea nr. 51/1991, sens în care se face referire la Decizia nr. 55 din 4 februarie 2020 și Decizia nr. 372 din 28 mai 2019. Menționează că din excepție și din încheierea de sesizare nu rezultă toate

aceste informații, respectiv care erau în speță interceptările care s-au folosit împotriva autorului excepției și au fost criticate în cameră preliminară, de aceea a procedat la scoaterea din dosarul electronic a încheierii în întregime care examinează mijloacele de probă rezultate din înregistrări, urmând a fi depuse la dosarul cauzei pentru a demonstra că nu au fost criticate înregistrări efectuate în temeiul art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală și deci acest text este inaplicabil în cauză, iar excepția este inadmisibilă. Cât privește art. 97 alin. (2) lit. f), se solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, prin raportare, în principal, la argumentele reținute în Decizia Curții Constituționale nr. 809 din 7 decembrie 2017.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 25 aprilie 2019, având ca parte integrantă Încheierea din 21 aprilie 2016, ambele pronunțate în Dosarul nr. 1.262/33/2014, **Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. f), ale art. 139 alin. (3) teza finală și ale art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Babiuc Constantin-Gavril în procedura camerei preliminare.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că, în fapt, prin Rechizitoriul emis de către procurorul din cadrul Direcției Naționale Anticorupție — Secția de combatere a corupției, inculpatul a fost trimis în judecată pentru săvârșirea mai multor infracțiuni. Ca urmare a punerii în executare a unui mandat de siguranță națională, ofițerii din cadrul Serviciului Român de Informații (SRI) au întocmit zeci de note de redare în cuprinsul cărora au transcris convorbirile purtate de inculpat cu diverse persoane. Prin urmare, cu toate că interceptarea și înregistrarea audio-foto-video a comunicațiilor inculpatului nu a fost autorizată în baza art. 139 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, procurorul a utilizat notele de redare și înregistrările efectuate de către ofițerii SRI în cadrul prezentului proces penal, profitând de caracterul abstract și extrem de vag al dispozițiilor criticate. Rezultă, așadar, în opinia autorului excepției, că aceste texte sunt lipsite de claritate, precizie și previzibilitate, oferind posibilitatea utilizării în cadrul procesului penal, în mod arbitrar, a oricăror alte înregistrări cu singura condiție de a nu fi interzise de lege (fără ca, în realitate, legea să precizeze care sunt înregistrările interzise), ceea ce încalcă în mod flagrant dispozițiile constituționale invocate.

6. Se motivează că metodele speciale de supraveghere tehnică trebuie supuse unor condiții stricte, datorită limitelor pe care acestea le impun, prin natura lor, drepturilor și libertăților persoanei, în special dreptului la respectarea vieții private și de familie, a domiciliului, a corespondenței și a libertății de gândire și de exprimare. Mai mult, în ceea ce privește materia supravegherii tehnice, cerința ca proba să fie obținută în mod legal trebuie analizată în cel mai înalt grad în raport cu toate dispozițiile legale care definesc regimul juridic al supravegherii tehnice, începând cu cele referitoare la condițiile de fond și de

formă ale emiterii mandatului de supraveghere și continuând cu cele referitoare la procedura de punere în executare, de certificare pentru autenticitate, de consemnare a activităților de supraveghere tehnică și de conservare a materialelor rezultate din supravegherea tehnică. Contrar acestor exigențe, din cuprinsul textelor legale criticate rezultă că singura condiție de admisibilitate a oricăror alte mijloace de probă sau înregistrări este aceea ca legea să nu conțină o dispoziție expresă de interdicție a lor, indiferent de organul de stat sau persoana care le-a realizat sau de modul în care au fost efectuate.

7. În absența unor dispoziții legale care să interzică în mod expres anumite tipuri de înregistrări și fără a exista criterii stricte, există riscul real ca orice înregistrare să treacă de examenul de admisibilitate, indiferent de felul acesteia și de modurile de efectuare, ceea ce echivalează cu o ingerință gravă în viața privată a persoanei. Altfel spus, prin utilizarea unor dispoziții legale lipsite de previzibilitate și claritate, așa cum este și cazul textelor criticate prin prezenta excepție, orice înregistrare poate fi adusă din sfera ilicitului în sfera licitului pentru a putea fi folosită în procesul penal. Or, dispozițiile legale care permit utilizarea oricăror alte înregistrări în cadrul procesului penal ar trebui să răspundă voinței de a legifera într-o manieră strictă și precisă cadrul legal care permite utilizarea unor procedee probatorii care prin natura lor sunt atentatorii la drepturile și libertățile persoanei.

8. Se invocă în acest sens jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (Cauza *Lambert împotriva Franței* din 24 august 1998, *Matheron împotriva Franței* din 29 martie 2005, *Bellet împotriva Franței* din 4 decembrie 1995 și *Peltier împotriva Franței* din 21 mai 2002, citate de F. Desportes, L. Lazerges-Cousquer, *Traité de procédure pénale*, Ed. Economica, Paris, 2013, p. 17, Cauza *Bozano împotriva Franței* din 18 decembrie 1986, Cauza *Kruslin împotriva Franței* din 24 aprilie 1990), arătându-se că lipsa de claritate, precizie și previzibilitate a dispozițiilor legale criticate, în privința mijloacelor de probă sau a înregistrărilor care sunt interzise de lege, nu face altceva decât să încalce în mod flagrant drepturile și libertățile persoanei, în condițiile în care pot fi utilizate în cadrul procesului penal mijloace de probă obținute ca urmare a punerii în executare a unor activități specifice de supraveghere tehnică de către organe specializate ale statului (în speță de către SRI), în afara oricărui cadru procesual penal și fără a exista vreun act de sesizare al organelor de urmărire penală. La fel s-a întâmplat și în ceea ce îl privește pe inculpat, în condițiile în care, în lipsa unor dispoziții legale clare, precise și previzibile care să menționeze expres care sunt înregistrările ce nu pot fi utilizate ca mijloace de probă în procesul penal, procurorul a utilizat, în prezentul dosar penal, ca mijloace de probă, înregistrările rezultate în urma punerii în executare de către SRI a mandatului de siguranță națională emis pe numele său, deși nu a fost cercetat penal și nici trimis în judecată pentru vreo infracțiune care să poată fi catalogată drept amenințare la adresa securității naționale a României.

9. Se invocă Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 16 februarie 2016, pentru a susține ideea că SRI nu are atribuții de cercetare penală, lipsindu-i legitimitatea procesuală de a pune în executare mandatele de supraveghere tehnică emise de către judecătorul de drepturi și libertăți, motiv pentru care sintagma „ori de alte organe specializate ale statului” din cuprinsul art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală „apare ca fiind lipsită de claritate, precizie și previzibilitate, nepermițând subiecților să înțeleagă care sunt aceste organe abilitate să realizeze măsuri cu un grad ridicat de intruziune în viața privată a persoanelor” (paragraful 38). Se arată că situația este asemănătoare și în privința sintagmei cuprinse în art. 97 alin. (2) lit. f) din Codul de procedură penală „orice alt mijloc de probă care nu este interzis de lege”, precum și în ceea ce privește teza finală a art. 139 alin. (3) din Codul de procedură penală „orice

alte înregistrări pot constitui mijloace de probă dacă nu sunt interzise de lege”, întrucât cele două texte legale sunt lipsite de claritate, precizie și previzibilitate, neoferind subiecților posibilitatea de a cunoaște în concret care sunt mijloacele de probă sau înregistrările care sunt interzise de lege și care nu pot fi folosite în cadrul procesului penal, dar nici legile concrete care prevăd astfel de interdicții.

10. În ceea ce privește dispozițiile art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală, care prevăd posibilitatea utilizării și într-o altă cauză penală a materialului probator rezultat din supravegherea tehnică, se relevă intenția legiuitorului de a scoate activitățile de punere în executare a mandatului de supraveghere tehnică din sfera de incidență a condițiilor stricte, derogatorii și de a le transpune în câmpul procedurii de drept comun. Din cuprinsul acestui text legal rezultă doar două condiții ce trebuie îndeplinite pentru a putea utiliza și în altă cauză penală materialul probator rezultat din supravegherea tehnică, și anume ca aceste date și informații obținute să fie concludente și utile, precum și să privească pregătirea ori săvârșirea unei alte infracțiuni dintre cele prevăzute expres în art. 139 alin. (2) din Codul de procedură penală. Așa fiind, art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală își găsește aplicabilitatea, iar organele de urmărire penală vor putea folosi în alte cauze datele rezultate din măsurile de supraveghere tehnică, indiferent dacă metodele speciale de supraveghere tehnică au fost sau nu autorizate cu respectarea deplină a tuturor condițiilor legale, au dat sau nu rezultate în cauza în care au fost autorizate sau dacă privesc sau nu obiectul acelei cauze.

11. Se solicită să se observe că dispozițiile art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală înregistrează un drastic regres în condițiile în care se permite folosirea materialului informativ obținut din supraveghere și în alte cauze penale, fără nicio restricție, chiar și în situația în care nu ar fi îndeplinite condițiile de fond pentru a se putea dispune supravegherea tehnică, în temeiul art. 139 alin. (1) din Codul de procedură penală.

12. Potrivit autorului excepției, neconstituționalitatea art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală rezultă și din împrejurarea că forma actuală a textului legal nu permite amestecul niciunui alt organ judiciar în puterea de decizie a procurorului, titularul exclusiv al fazei de urmărire penală, de a folosi extensiv datele și informațiile rezultate din măsurile de supraveghere tehnică autorizate într-o altă cauză penală. În acest sens, este absolut necesar ca, prin raportare la caracterul intruziv al unei astfel de măsuri de extindere a efectelor supravegherii tehnice în altă cauză penală, această măsură să fie reglementată printr-o procedură excepțională, clară și previzibilă, și care să conțină minime garanții pentru asigurarea unui proces echitabil și excluderea oricărei posibilități a organelor de urmărire penală de a folosi, în mod arbitrar, astfel de date. Prin urmare, în condițiile în care măsurile de supraveghere tehnică atentează în mod particular la drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei, procedura de utilizare a datelor rezultate din supravegherea tehnică și într-o altă cauză penală nu trebuie exceptată de la condițiile de formă și implicite de la autorizarea sa de către judecătorul de drepturi și libertăți, care să sancționeze orice abuz din partea organelor de urmărire penală și să garanteze că folosirea acestor date rezultate din supravegherea tehnică este necesară și proporțională cu atingerile aduse drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei. Având în vedere gradul de coerciție pe care îl implică folosirea datelor și informațiilor obținute în urma supravegherii tehnice și într-o altă cauză penală se consideră că reglementarea doar a unui control *a posteriori* de legalitate în camera preliminară nu este suficient și nu garantează pe deplin dreptul la un proces echitabil, sens în care se invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (Cauza *Matheron împotriva Franței* din 29 martie 2005, paragrafele 41—43;

Cauza *M.N. și alții împotriva San Marino* din 7 iulie 2015, paragraful 73; Cauza *Pruteanu împotriva României* din 3 februarie 2015, paragraful 49; Cauza *Brito Ferrinho Bexiga Villa-Nova împotriva Portugaliei* din 1 decembrie 2015, paragraful 55).

13. Așa fiind, se solicită să se constate că maniera în care legiuitorul român a înțeles să reglementeze mijloacele de probă care pot fi utilizate în procesul penal este vădit lacunară și nu oferă minimele garanții împotriva arbitrarului, lăsând la aprecierea discreționară a organelor de urmărire penală posibilitatea de a utiliza sau nu un mijloc de probă în cadrul procesului penal, fapt ce încalcă în mod flagrant dispozițiile constituționale amintite anterior, principiul legalității procesului penal, precum și dreptul persoanei la un proces echitabil, garantat atât de Constituția României, cât și de Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

14. **Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori** arată, în prealabil, că instanța constituțională s-a pronunțat prin mai multe decizii care au influențat în mod inevitabil procedura camerei preliminară, dar și cu privire la mai multe texte legale din cuprinsul noilor coduri penale și procesual penale criticate ca fiind lipsite de claritate, precizie și previzibilitate, subliniind, în mod constant, obligația legiuitorului de a edicta norme clare, precise și previzibile. În același sens a statuat și Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Totodată, analizând metodele speciale secrete de urmărire, cum este și cazul înregistrării convorbirilor, instanța europeană a statuat că „legea trebuie să folosească termeni suficient de clari pentru a le indica persoanelor, de o manieră satisfăcătoare, circumstanțele și condițiile în care abilitază autoritățile publice să ia astfel de măsuri secrete” (Cauza *Dumitru Popescu împotriva României* nr. 2 din 26 aprilie 2007). Față de aceste considerente, judecătorul de cameră preliminară „achiesează motivelor pertinente expuse în memoriul depus la dosar de către avocatul ales al inculpatului Babiu Constantin-Gavril”.

15. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul judecătorului-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie art. 97 alin. (2) lit. f), art. 139 alin. (3) teza finală și art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală, având următorul cuprins:

— Art. 97 — *Proba și mijloacele de probă* alin. (2) lit. f): „(2) Proba se obține în procesul penal prin următoarele mijloace: (...) f) orice alt mijloc de probă care nu este interzis prin lege.”;

— Art. 139 alin. (3) teza finală: „Înregistrările prevăzute în prezentul capitol, efectuate de părți sau de alte persoane, constituie mijloace de probă când privesc propriile convorbiri sau comunicări pe care le-au purtat cu terții. Orice alte înregistrări pot constitui mijloace de probă dacă nu sunt interzise de lege.”;

— Art. 142 alin. (5) — „Datele rezultate din măsurile de supraveghere tehnică pot fi folosite și în altă cauză penală dacă

din cuprinsul acestora rezultă date sau informații concludente și utile privitoare la pregătirea ori săvârșirea unei alte infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 139 alin. (2).”

19. În susținerea excepției se invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) cu privire la principiile statului de drept și al legalității, ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, ale art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi și al unor libertăți, precum și ale art. 11 și art. 20 alin. (2) cu raportare la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost motivată, Curtea observă, mai întâi, că prin Decizia nr. 55 din 4 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 17 iunie 2020, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 139 alin. (3) teza finală din Codul de procedură penală sunt constituționale în măsura în care nu privesc înregistrările rezultate ca urmare a efectuării activităților specifice culegerii de informații care presupun restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale ale omului desfășurate cu respectarea prevederilor legale, autorizate potrivit Legii nr. 51/1991.

21. În prezenta cauză, criticile de neconstituționalitate având ca obiect art. 139 alin. (3) teza finală sunt formulate din aceeași perspectivă, vizată prin considerentele și soluția pronunțată prin Decizia nr. 55 din 4 februarie 2020, precitată. Astfel, în motivarea excepției se arată că aceasta a fost ridicată în contextul în care, ca urmare a punerii în executare a unui mandat de siguranță națională, ofițerii din cadrul Serviciului Român de Informații au întocmit zeci de note de redare în cuprinsul cărora au transcris convorbirile purtate de inculpat cu diverse persoane și că, deși interceptarea și înregistrarea audio-foto-video a comunicațiilor inculpatului nu a fost autorizată în baza art. 139 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, procurorul a utilizat notele de redare și înregistrările efectuate de către ofițerii SRI în cadrul prezentului proces penal, profitând de caracterul abstract și extrem de vag al art. 97 alin. (2) lit. f), art. 139 alin. (3) teza finală și art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală.

22. Față de soluția de admitere pronunțată de Curtea Constituțională cu privire la această excepție de neconstituționalitate, devin incidente dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căreia, „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”. Întrucât sesizarea instanței constituționale prin Încheierea Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori din 25 aprilie 2019 a fost efectuată înainte de pronunțarea Deciziei nr. 55 din 4 februarie 2020 și având în vedere soluția de admitere pronunțată de Curtea Constituțională prin această decizie, prezenta excepție de neconstituționalitate a art. 139 alin. (3) teza finală va fi respinsă ca devenită inadmisibilă, iar soluția de admitere pronunțată de Curte va profita, deopotrivă, și prezentului autor al excepției de neconstituționalitate.

23. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a art. 97 alin. (2) lit. f) din Codul de procedură penală, Curtea s-a mai pronunțat, în raport cu critici similare. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 84 din 18 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 639 din 21 iulie 2020, sau Decizia nr. 809 din 7 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 26 februarie 2018, Curtea Constituțională a statuat că, în actuala lege procesual penală, mijloacele de probă nu sunt enumerate strict și limitativ, organele judiciare putând administra orice mijloace de probă care, deși nu sunt enumerate de dispozițiile art. 97 alin. (2) din Codul de procedură penală, nu sunt interzise de lege. Noul Cod de procedură penală are în vedere evoluțiile tehnice continue

care impun o abordare flexibilă și suplă în materia probațiunii, aptă să conducă în mod eficient la aflarea adevărului în cauzele penale. Curtea a reținut însă că libertatea probelor, astfel cum este reglementată prin art. 97 alin. (2) din Codul de procedură penală, nu este absolută, ci subordonată principiului legalității. Astfel, actuala lege procesual penală reglementează o sancțiune specifică materiei probelor, și anume cea a excluderii probelor obținute în mod nelegal, care operează nu doar pentru probele obținute prin încălcarea legii, ci și pentru cele obținute prin încălcarea principiului loialității administrării probelor. De altfel, Curtea a observat că procedura de cameră preliminară, fază distinctă a procesului penal, are ca obiect, printre altele, verificarea legalității administrării probelor.

24. Totodată, Curtea a reținut că orice mijloc de probă administrat în cauză, care nu este interzis prin lege, este supus „liberei aprecieri a organelor judiciare”, potrivit art. 103 alin. (1) din Codul de procedură penală, în luarea deciziei asupra existenței infracțiunii și a vinovăției inculpatului instanța hotărând motivat, cu trimitere la toate probele evaluate [alin. (2)], fiind necesar ca judecătorul să fie convins „dincolo de orice îndoială rezonabilă” cu privire la acuzație pentru a dispune condamnarea [alin. (3)].

25. În concluzie, Curtea a constatat că în procesul penal, potrivit noii legi procesual penale, sunt admise orice mijloace de probă care nu sunt oprite de lege — verificarea legalității administrării probelor constituind obiectul procedurii de cameră preliminară, urmând ca, în faza de judecată, aprecierea probelor să se realizeze în mod absolut liber de către judecător în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză — în acord cu dispozițiile constituționale și convenționale invocate.

26. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a reconsidera jurisprudența Curții Constituționale, Curtea apreciază că soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate cu acest obiect și considerentele care o fundamentează își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

27. În ceea ce privește art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală, Curtea s-a mai pronunțat, de asemenea, respingând excepția, ca neîntemeiată. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 855 din 14 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 150 din 16 februarie 2018, Curtea a reținut că dispoziția procesual penală criticată face parte din capitolul IV cu denumirea marginală „Metode speciale de supraveghere” din titlul IV — „Probele, mijloacele de probă și procedeele probatorii” — din Codul de procedură penală. Totodată, Curtea a reținut că primele două alineate ale art. 142 din Codul de procedură penală vorbesc despre punerea în executare a supravegherii tehnice, precum și despre folosirea nemijlocită a sistemelor tehnice și a unor proceduri adecvate, de natură să asigure integritatea și confidențialitatea datelor și informațiilor colectate, în realizarea activităților prevăzute la art. 138 alin. (1) lit. a)—d) din același act normativ. Potrivit art. 138 alin. (13) din Codul de procedură penală, prin supraveghere tehnică se înțelege utilizarea uneia dintre metodele prevăzute la art. 138 alin. (1) lit. a)—d) din același act normativ. Din interpretarea sistematică și teleologică a prevederilor anterior menționate rezultă că dispoziția de lege criticată are în vedere datele rezultate din măsurile de supraveghere tehnică, privite ca procedee probatorii permise și reglementate de Codul de procedură penală.

28. În continuare, Curtea a reținut că folosirea datelor rezultate din măsurile de supraveghere tehnică se poate realiza și în alte cauze decât cele în care acestea au fost dispuse, doar dacă aceste cauze privesc pregătirea ori săvârșirea unei infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 139 alin. (2) din Codul de procedură penală. Reglementarea prin textul legal menționat a infracțiunilor pentru care poate fi dispusă măsura supravegherii tehnice reprezintă una dintre garanțiile minime pe care legea

trebuie să le prevadă pentru a fi în concordanță cu dispozițiile art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Ca urmare, precizarea, în cuprinsul textului criticat, a naturii cauzei în care pot fi folosite datele rezultate din măsurile de supraveghere tehnică dispuse în altă cauză, precum și limitarea folosirii acestora la acele cauze care privesc infracțiunile prevăzute la art. 139 alin. (2) din Codul de procedură penală reprezintă o transpunere la nivel legislativ a garanției anterior menționate (a se vedea și Decizia nr. 486 din 27 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 960 din 5 decembrie 2017, paragraful 19, precum și Decizia nr. 372 din 28 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 822 din 9 octombrie 2019, paragraful 40).

29. Mai mult, Curtea a observat că rechizitoriul prin care se dispune trimiterea în judecată a inculpatului constituie, potrivit art. 329 alin. (1) și art. 327 lit. a) din Codul de procedură penală, actul de sesizare a instanței de judecată. Potrivit art. 342 din Codul de procedură penală, obiectul procedurii camerei preliminare îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. În cadrul procedurii de cameră preliminară se pot formula în scris cereri și excepții cu privire la legalitatea sesizării instanței, legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. De asemenea, în măsura în care se formulează cereri și excepții referitoare la nelegalitatea probelor obținute prin procedeul supravegherii tehnice, judecătorul investit cu soluționarea cauzei va putea verifica îndeplinirea tuturor condițiilor legale relative la procedura supravegherii tehnice.

30. Pentru aceleași considerente, aplicabile *mutatis mutandis*, nu pot fi reținute criticile formulate în prezenta cauză, potrivit cărora „simpla referire la infracțiunile limitativ prevăzute la art. 139 alin. (2) din Codul de procedură penală nu este suficientă pentru a elimina riscul utilizării datelor rezultate din supravegherea tehnică în mod abuziv, în detrimentul drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei”, folosirea materialului informativ obținut din supraveghere și în alte cauze penale s-ar face „fără nicio restricție”, respectiv cele în sensul că puterea de decizie a procurorului ar scăpa controlului oricărui „organ judiciar” (a se vedea fila 7 din motivarea excepției de neconstituționalitate).

31. Astfel, așa cum instanța constituțională a evidențiat în aceeași jurisprudență, măsurile dispuse de procuror, legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală fac obiectul examinării judecătorului, în procedura de cameră preliminară. Potrivit jurisprudenței precitate, folosirea, în temeiul art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală, a datelor rezultate din măsurile de supraveghere tehnică nu împiedică judecătorul de cameră preliminară, din cauza în care acestea sunt transferate, să verifice legalitatea dispunerii/autorizării măsurii și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, atât în urma formulării unor cereri și excepții de către inculpat, cât și din oficiu. Or, constatarea nelegalității mijlocului de probă și/sau a procedurii probatorii determină nelegalitatea probei, cu consecința excluderii ei din procesul penal.

32. Pot fi reținute, deopotrivă, cu referire la garanțiile cu caracter general referitoare la contestarea legalității măsurii supravegherii tehnice, soluția și considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 244 din 6 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 529 din 6 iulie 2017. Prin decizia respectivă, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 145 din Codul de procedură penală, care nu permite contestarea legalității măsurii supravegherii tehnice de către persoana vizată de aceasta, care nu are calitatea de inculpat, este neconstituțională.

33. Cu acel prilej, Curtea a făcut referire la statuările cu valoare de principiu cuprinse în jurisprudența sa, potrivit cărora, ori de câte ori se aduce o atingere unui interes legitim al unei persoane, această persoană trebuie să aibă posibilitatea să se poată adresa instanței cu o acțiune în care să pună în discuție încălcarea astfel suferită și să obțină, dacă este cazul, reparația corespunzătoare, chiar dacă, în unele cazuri, acțiunea exercitată îmbracă forma unei căi de atac împotriva unei hotărâri judecătorești (paragraful 59). Procedând, în continuare, la analiza dispozițiilor constituționale și convenționale și a jurisprudenței Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului, Curtea a concluzionat că, în materia măsurilor de supraveghere tehnică, ce constituie o ingerință în viața privată a persoanelor supuse acestor măsuri, trebuie să existe un control *a posteriori* încuviințării și punerii în executare a supravegherii tehnice. Astfel, persoana supusă măsurilor de supraveghere tehnică trebuie să poată exercita acest control în scopul verificării îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege pentru luarea măsurii, precum și a modalităților de punere în executare a mandatului de supraveghere tehnică, procedură reglementată de dispozițiile art. 142—144 din Codul de procedură penală. Din această perspectivă, controlul *a posteriori* în materie trebuie să se refere la analiza legalității măsurii supravegherii tehnice, indiferent dacă această verificare se realizează în cadrul procesului penal sau independent de acesta. Curtea a apreciat că existența unui control *a posteriori* ce are în vedere aceste aspecte se constituie într-o garanție a dreptului la viață privată, care conturează și, în final, pe lângă celelalte elemente necesare și recunoscute la nivel constituțional și convențional, determină existența proporționalității între măsura dispusă și scopul urmărit de aceasta, precum și necesitatea acesteia într-o societate democratică (paragrafele 63 și 64).

34. Totodată, Curtea a reținut că, în cadrul procesului penal, posibilitatea contestării legalității măsurii supravegherii tehnice este circumstanțiată de legiuitor numai în ceea ce privește persoana inculpatului, în cadrul procedurii de cameră preliminară, după trimiterea în judecată, precum și în cadrul procedurii de cameră preliminară atunci când se soluționează plângerea împotriva soluției de clasare, dacă în cauză a fost pusă în mișcare acțiunea penală. Astfel, Curtea constată că reglementarea expresă a modalității de contestare a legalității măsurii supravegherii tehnice determină excluderea celorlalte persoane, care nu au nicio calitate în dosarul penal sau au calitatea de suspect, de la posibilitatea accederii la o instanță de judecată care să poată analiza acest aspect. Așa fiind, Curtea a observat că inclusiv petenții din dosarul în care a fost ridicată prezenta excepție de neconstituționalitate, neavând nicio calitate în dosarul penal în care au fost autorizate măsurile de supraveghere tehnică, nu s-au putut adresa instanței de judecată în cadrul unui recurs efectiv pentru a fi analizată legalitatea măsurii dispuse (paragraful 66).

35. Așa fiind, Curtea a constatat că dispozițiile constituționale și convenționale amintite, precum și jurisprudența instanței de contencios constituțional și a celei europene impun o obligație pozitivă din partea statului ce are ca obiect reglementarea, în cadrul legislației interne, a unui „recurs efectiv” care să permită înlăturarea eventualei încălcări a drepturilor și a libertăților fundamentale. Curtea apreciază că absența unui asemenea recurs în dreptul intern constituie o încălcare a acestei obligații, deci a dispozițiilor constituționale ale art. 21 și a celor convenționale ale art. 13. Or, în ceea ce privește persoanele supuse măsurilor de supraveghere tehnică, altele decât inculpatul, statul nu și-a respectat obligația pozitivă de a reglementa o formă de control *a posteriori*, pe care persoana în cauză să îl poată accesa în scopul verificării îndeplinirii condițiilor și, implicit, a legalității acestei măsuri, ceea ce a condus la constatarea încălcării prevederilor art. 26 și 53 din

Constituție, precum și a celor ale art. 8 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (paragraful 68).

36. În continuare, în ceea ce privește criteriile în funcție de care se evaluează legalitatea măsurii de supraveghere și remediile pe care legea trebuie să le pună la dispoziția persoanelor împotriva cărora au fost dispuse măsurile de supraveghere tehnică, Curtea a constatat că, în analiza respectării garanțiilor dreptului la viață privată, prevăzute de art. 8 din Convenție, Curtea Europeană a Drepturilor Omului are în vedere, pe lângă aspecte referitoare la definirea categoriilor de persoane care pot fi supuse măsurilor de supraveghere tehnică, natura infracțiunilor (tipurile de infracțiuni), durata de executare a măsurii, procedura de autorizare a măsurii, condițiile de întocmire a procesului-verbal de sinteză a conversațiilor interceptate (procedeele de transcriere), măsurile de precauție pentru a comunica înregistrările intacte și complete pentru a putea fi supuse controlului judecătorec și aspectele ce țin de circumstanțele în care aceste interceptări pot sau trebuie să fie distruse (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 24 aprilie 1990, pronunțată în Cauza *Huvig împotriva Franței*, paragraful 34; Hotărârea din 18 februarie 2003, pronunțată în Cauza *Prado Bugallo împotriva Spaniei*, paragraful 30; Hotărârea din 4 decembrie 2015, pronunțată în Cauza *Roman Zakharov împotriva Rusiei*, paragraful 231). Instanța europeană a reținut încălcarea prevederilor art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale în măsura în care dispozițiile incidente nu conțineau reglementări relative la distrugerea datelor interceptate (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 1 iulie 2008, pronunțată în Cauza *Liberty și alții împotriva Marii Britanii*, paragraful 69; Hotărârea din 4 decembrie 2015, pronunțată în Cauza *Roman Zakharov împotriva Rusiei*, paragraful 302). Având în vedere aceste elemente esențiale sub aspectul protecției dreptului constituțional la viață privată, Curtea a constatat că, pe lângă obligația pozitivă de a reglementa o formă de control *a posteriori*, pe care persoana în cauză să îl poată accesa în scopul verificării îndeplinirii condițiilor și, implicit, a legalității măsurii supravegherii tehnice, legiuitorul are obligația de a reglementa și procedura aplicabilă conservării și/sau distrugerii datelor interceptate prin punerea în executare a măsurii contestate. În concluzie, Curtea a constatat că, în materia protecției dreptului constituțional la viață privată, legiuitorul are obligația de a reglementa o cale de atac efectivă, care să permită persoanei supuse măsurii de supraveghere tehnică să obțină repararea apropiată a urmărilor încălcării contestate, sens în care a admis excepția de neconstituționalitate ridicată (paragrafele 70, 71 și 73).

37. Având în vedere soluția și considerentele menționate, rezultă că, în prezent, există temeiul legal pentru contestarea legalității măsurii supravegherii tehnice de către persoana vizată de aceasta, care nu are calitatea de inculpat.

38. Ca urmare, față de toate aceste considerente, rezultă că este asigurat cadrul legislativ necesar pentru respectarea garanțiilor dreptului la un proces echitabil.

39. În ceea ce privește pretinsa încălcare, prin același text de lege, a dispozițiilor art. 53 din Constituție, referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi și libertăți, Curtea constată că, prin Decizia nr. 473 din 27 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 987 din 12 decembrie 2017, Curtea a reținut că dispozițiile art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală au un conținut identic cu cele ale art. 912 alin. 5 din Codul de procedură penală din 1968, statuând că argumentele reținute referitor la constituționalitatea dispozițiilor din vechea reglementare sunt valabile *mutatis mutandis* și în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală. Curtea a mai

reținut, prin Decizia nr. 92 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 370 din 20 mai 2014, că dreptul referitor la secretul corespondenței nu este absolut, putând fi restrâns din rațiuni impuse într-o societate democratică de necesitatea protejării securității naționale, desfășurării instrucției penale, prevenirii acestora din urmă și alte asemenea imperative publice. Potrivit art. 1 alin. (3) din Constituție, „România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme [...] și sunt garantate”. Apărarea eficientă a tuturor acestor valori presupune, în unele cazuri și în condiții riguros reglementate, restrângerea chiar și a exercițiului unor drepturi și al unor libertăți fundamentale.

40. Astfel, întrucât reglementarea restrângerii exercițiului unor drepturi fundamentale se realizează, în detaliu, prin capitolul IV al titlului IV din Codul de procedură penală, care, ca natură juridică, este o lege, Curtea a constatat că este îndeplinită condiția constituțională a restrângerii „numai prin lege”. Curtea a reținut că este îndeplinită și condiția ca restrângerea exercițiului dreptului să fie impusă pentru „desfășurarea instrucției penale”, deoarece dispozițiile art. 139 alin. (1) din Codul de procedură penală prevăd că supravegherea tehnică se dispune de judecătorul de drepturi și libertăți atunci când sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții: există o suspiciune rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 139 alin. (2) din Codul de procedură penală; măsura este proporțională cu restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale, date fiind particularitățile cauzei, importanța informațiilor ori a probelor ce urmează a fi obținute sau gravitatea infracțiunii; probele nu ar putea fi obținute în alt mod sau obținerea lor ar presupune dificultăți deosebite ce ar prejudicia ancheta ori există un pericol pentru siguranța persoanelor sau a unor bunuri de valoare. În ceea ce privește

condiția proporționalității, Curtea a constatat că aceasta este în mod evident îndeplinită, dacă se are în vedere importanța valorilor apărate împotriva infracțiunilor, iar faptul că însăși existența dreptului sau a libertății nu este atinsă rezultă din dispozițiile art. 139 alin. (2) din Codul de procedură penală, care prevăd expres și limitativ infracțiunile pentru care se poate dispune măsura supravegherii tehnice, precum și din dispozițiile art. 140 alin. (1) din Codul de procedură penală, potrivit cărora supravegherea tehnică poate fi dispusă în cursul urmăririi penale, pe o durată de cel mult 30 de zile, cu posibilitatea eventualei prelungiri pentru motive temeinic justificate, în temeiul art. 144 din Codul de procedură penală. În acest context, Curtea a constatat că legislația procesual penală reglementează inclusiv elementele pe care încheierea judecătorului de drepturi și libertăți și mandatul trebuie să le cuprindă [art. 140 alin. (5)]; punerea în executare a mandatului de supraveghere tehnică (art. 142); consemnarea activităților de supraveghere tehnică (art. 143); conservarea materialelor rezultate din supravegherea tehnică (art. 146).

41. Prin urmare, Curtea a observat că legiuitorul ordinar a reglementat în detaliu procedura referitoare la supravegherea tehnică, instituind proceduri de natură să confere suficiente garanții împotriva arbitrarului organelor de urmărire penală (paragraful 38 din Decizia nr. 855 din 14 decembrie 2017). Aceste considerente sunt aplicabile, *mutatis mutandis*, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine jurisprudența Curții Constituționale.

42. În ceea ce privește modul concret în care au fost aplicate dispozițiile criticate în cauză, acesta nu poate fi examinat de Curtea Constituțională, întrucât excedează competenței sale, fiind de competența instanțelor judecătorești chemate să interpreteze și să aplice întregul ansamblu normativ incident în cauză, cu luarea în considerare deopotrivă a dispozițiilor legale și a deciziilor pronunțate de Curtea Constituțională în materia metodelor speciale de supraveghere sau de cercetare.

43. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Babiuc Constantin-Gavril în Dosarul nr. 1.262/33/2014 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori și constată că dispozițiile art. 97 alin. (2) lit. f) și ale art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

2. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 139 alin. (3) teza finală din Codul de procedură penală, ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 8 aprilie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2021 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2021 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	100 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:

Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.

Tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72,

e-mail: pierderiacte@ramo.ro, concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

